

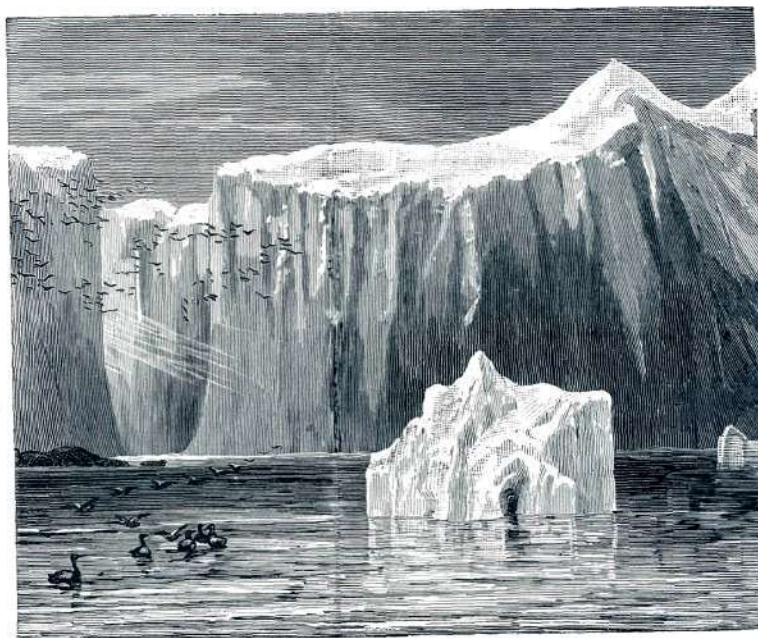
vse polno, neki otok po geografu Hakluytu. Severno tega otoka pa zagledajo preliv, morsko cesto, ki je šla od 78°N dalje proti severu. Čudno se je zdelo Baffinu, da je kazala magnetna igla tukaj 56° variacije proti zahodu, sedaj vemo, da je magnetni tečaj v onih krajinah. Svojemu dobrotniku na čast je krstil Baffin preliv z imenom Smith-Sound, ime, ki je v novejših časih tako zaslovelo. Onega znamenitega petega julija 1616 je dosegel Baffin zemljepisno širino (78°), ki je ni v teh krajih nihče prekoračil do devetnajstega stoletja!

Ker niso mogli vsled leda dalje proti severu, so namerili ladjo zopet proti jugu, odkrili otoke Carey, pustili na desni preliv Jonesov na jugu zemlje Ellesmere, videli obalo otoka North-Devon in odkrili slednjič 12. julija cesto, ki je istotako kot Jonesova peljala proti zahodu, imenuje se cesta Jamesa Lancastera. Ta cesta tvori glavna dohodna vrata severozahodne pasaže, a ravno tukaj je Baffin izgubil vsako upanje na srečno rešitev težkega problema, niso se mogli bližati obali, vselej jih je odrinil led, vrhutega jih je bilo veliko bolnih, skorbut, vrnil so se domov. Skoro na istem mestu sta se vrnila 202 leti pozneje po neki zmoti znamenita potovalca John Roß in William Edward Parry. Dežela pa, ob kateri so jadrili sedaj, se imenuje po Baffinu, istotako nas spominja na slovitega brodarja Baffinov Zaliv kot severni podaljšek Davisove Ceste.¹

Peschel pravi: Nach der Rückkehr von dieser glänzenden Entdeckungsreise, welche den arktischen Seefahrern unseres Jahrhunderts (19. J.) das Tor zu der wirklichen Durchfahrt, den Lancaster-Sund, geöffnet hat, erklärte Baffin einem der unverdrossenen Förderer dieser Reisen, Sir John Wolstenholme, es gäbe keinen nordwestlichen Seeweg, weder in der Hudsonsbai noch in der Verlängerung der Davis-Straße, die nichts anderes seien als Golfe in großem Stile. Dieses offene Geständnis war die Ursache, daß die Baffinsbai zwei volle Jahrhunderte, bis zum Jahre 1818, nicht wieder besucht wurde.

¹ Pravzaprav Davisova Cesta ni morska cesta, kakor si jo navadno predstavljamo, temveč odprto prehodno morje, istotako tudi Baffinov Zaliv ni zaliv v navadnem zmislu besede, a navadili smo se na omenjene označbe in jih rabimo.

Vsi tisti, ki so trdno upali na pasažo okoli Amerike, so začeli vsled te izjave Baffina hudo črtiti, da, začeli so tudi sumiti resničnost njegovih poročil. Najstrastneje ga je napadel pred sto leti sloviti potovalec John Barrow, češ samo onim ljudem je sploh kaj verjeti, ki služijo v angleški vojni mornarici. A ravno pred sto leti sta plula na sever Amerike Parry in Roß, sledila korak za korakom Baffinovemu poročilu in neovržno dokazala resničnost njegovega popisa. Šest let po svojem zadnjem potovanju, 1622, je umrl Baffin daleč proč od torišča dosedanjega delovanja, pri naskoku na mesto Ormus ob vhodu v Perzijski Zaliv, star šele 38 let.

IZ BAFFINOVEGA ZALIVA.

Kljub omenjeni izjavi so se pa vendar dobili še pogumni ljudje, ki so hoteli rešiti problem prehoda. Omenimo naj kapitana Williama Haukridge, ki je pa prišel komaj do konca Hudsonove Ceste, omenimo naj zlasti ekspedicijo norveškega junaka Jensa Munk. Sredi maja l. 1619. je odjadril na stroške danske vlade z dvema ladjama na sever. Koncem Hudsonove Ceste je odkril nov otok, poln severnih jelenov, imenoval ga po njih, šel proti jugu in prebil strašno zimo ob izlivu reke Churchill v zaliv. Mraz je bil tako hud, da je zmrznilo vino in žganje, da so pokali sodovi; led v zalivu je bil tudi še pozneje poleti debel 70 do 100 metrov. Koncem maja so použili zadnjo trohico hrane, boleznj se je pridružil glad. Munk sam je bival popolnoma onemogel v mali kočici in vsako uro čakal rešitve, rešila naj bi ga smrt. Strahoviti